

Arrest

nr. 62 749 van 1 juni 2011
in de zaak RvV X / IVI

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid | vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WND.VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 26 quater") aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2011 om 14 uur 15 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, vroeg op 27 april 2011 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 30 juli 2008 asiel had gevraagd in Frankrijk. Hij bevestigde dit en verklaarde dat hij in 2008 in Frankrijk was aangekomen en na een weigeringsbeslissing door de Franse autoriteiten, daarop in augustus 2010 over de weg naar Kosovo was teruggekeerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Franse autoriteiten om terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. De Franse autoriteiten stemden in met het overnameverzoek op 24 mei 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 26 quater"). Deze beslissing werd aan verzoeker op 26 mei 2011 ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker werd op 26 mei 2011 tevens van zijn vrijheid beroofd en verblijft in het centrum voor illegalen te Vottem.

1.6. De beslissing "bijlage 26 quater" van 26 mei 2011 vormt de bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene vroeg op 27/04/2011 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 30/07/2008 asiel vroeg in Frankrijk. Tijdens zijn verhoor in België beaamde de betrokkene dit, De betrokkene verklaarde dat hij in 2008 in Frankrijk aankwam en dat hij er verbleef tot augustus 2010. De betrokkene stelde verder dat hij in augustus 2010, na een negatieve beslissing van Frankrijk terugkeerde naar Kraljevo Kosovo met de wagen van een kennis. Betrokkene kon echter geen bewijs voorleggen dat hij effectief naar Kosovo is teruggekeerd en dat hij het grondgebied van de EU voor meer dan 3 maanden heeft verlaten. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij België verkoos omdat hij een normaal leven wil leiden en wil werken. Hij voegde eraan toe dat hij niet wist waar hij moet verblijven. Hij was 3 jaar in Frankrijk en wilde er papieren en werk. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Franse instanties met hun akkoord van 24/05/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16.1(e), wat betekent dat zijn op 27/04/2010 in België ingediende asielaanvraag door Frankrijk wordt overgenomen. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Franse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Frankrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Frankrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor

afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Franse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Franse instanties die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij verklaarde dat hij wel familie heeft in Duitsland maar er geen contact mee heeft. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen problemen te hebben. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van Verordening 343/2003. Een terugkeer naar Frankrijk zal door onze diensten worden georganiseerd. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien”.

1.7. Verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat hij op het ogenblik van zijn verhoor op 4 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet in bezit was van enig document dat zijn voorgehouden verblijf in Kosovo van eind augustus 2010 tot begin maart 2011 kon staven. Volledigheidshave wordt eraan toegevoegd dat de twee bij het verzoekschrift van 31 mei 2011 gevoegde documenten, te weten een huurovereenkomst en de schriftelijke beëindiging ervan hem volgens zijn verklaringen pas op 24 mei 2011 per faxpost bereikten.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: “vreemdelingenwet”).

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker op 26 mei 2011 van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak, ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

3.3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 4, §5 al 2 en artikel 16, §3 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

3.3.2. Artikel 4, §5 al 2 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 luidt als volgt:

"De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de

asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel”.

3.3.3. Zo verzoeker verklaart dat hij het grondgebied van de Lidstaten (i.c. Frankrijk) minstens drie maanden heeft verlaten, bracht hij voorafgaand aan de bestreden beslissing van 26 mei 2011, geen enkel bewijsstuk bij tot staving van zijn bewering..

De Raad herinnert er aan dat de bewijslast in beginsel in de eerste plaats aan verzoeker toekomt en dat op hem ook een medewerkingsplicht rust..

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het verhoor van verzoeker op 4 mei 2011 gevraagd werd stukken bij te brengen die zijn verklaringen mogelijks zouden kunnen staven.

Bij het verhoor op 26 mei 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker ook geen bewijsstukken bijgebracht..

Verzoeker voegt pas thans, bij zijn voorliggend verzoekschrift van 31 mei 2011 in uiterst dringende noodzakelijkheid, een fax houdende een huurovereenkomst afgesloten te Trstenik (Servië) op 22 augustus 2010 en een fax houdende een beëindiging van die overeenkomst op 28 maart 2011.. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij niet de kans heeft gekregen deze stukken in de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken voor te leggen, hoewel hij ze op dat moment bij zich had. Verzoeker kan dit “voorval” evenwel niet staven.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Zodoende kan verzoeker de asieldiensten niet ten laste leggen geen rekening te hebben gehouden met stukken of documenten dewelke haar niet bekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Het bestuur diende zelf niet actief op zoek te gaan naar dergelijke stukken; de bewijslast ter zake rust immers zoals hoger gesteld bij de asielzoeker zelf.

Daarenboven beweerde verzoeker reeds op het eerste Dublin-verhoor op 4 mei 2011 te zijn teruggekeerd naar Kosovo. De Raad stelt vast dat verzoeker echter tot 31 mei 2011 wachtte, zijnde 27 dagen, om te trachten zijn bewering met een paar faxberichten te staven. Hij kon de originelen evenwel niet voorleggen alhoewel hij wel in bezit bleek van de uitspraak van het “Cour Nationale du droit d’asile” van Frankrijk van 20 juli 2010.

Daarenboven merkt de Raad merkt nog op dat een huurovereenkomst met betrekking tot een goed in Trstenik (Servië) op zich niet noodzakelijk betekent dat verzoeker daadwerkelijk drie maanden of langer het grondgebied van de Lidstaten heeft verlaten.

Artikel 16, §3 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 luidt als volgt

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

- a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;*
- b) het asielverzoek volledig te behandelen;*
- c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.*

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven”.

Gelet op wat gesteld onder de aanvang van punt 3.3.3, zijn de artikelen 4, §5 al 2 en 16, §3 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, waarvan verzoeker de vermeende schending aanvoert, eenvoudigweg niet van toepassing op hem in de zin dat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij het grondgebied van de Lidstaten -na juli 2010- gedurende drie maanden heeft verlaten..

3.3.4. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3.2. van de Dublin-II Verordening.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit de hierna vermelde gronden dient de Belgische instanties de asielaanvraag van verzoekster te behandelen met toepassing van het soevereiniteitsbeginsel in de zin artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De niet toepassing van deze bepaling, terwijl gronden voorhanden zijn, zal een schending van het soevereiniteitsbeginsel uitmaken”.

Artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003 bepaalt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is Hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis”

Verzoeker voert aan dat aangezien zijn asielaanvraag in Frankrijk door een onafhankelijke beroepsinstantie afgehandeld werd, er een reëel risico bestaat dat hij vanuit Frankrijk naar Kosovo zal gerepatriëerd worden. Hij laat gelden dat hij na de afwijzing van zijn asielaanvraag in Frankrijk in juli 2010 meer dan drie maanden de Schengenzone heeft verlaten en effectief in Kosovo verbleef. Hij stelt dat verweerder daarom toepassing moet maken van de soevereiniteitsclausule en zijn asiellaanvraag dient te behandelen.

3.3.5. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

“In afwijking van lid 1 kan elke Lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze Lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de Lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de Lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit de bewoordingen van artikel 3.2. de Dublin-II-Verordening kan volgens de Raad op zich geen verplichting voor een Lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere Lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zoals gesteld voorziet artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, de zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting. Deze stelt slechts vast dat een Lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze Lidstaat hiertoe niet verplicht is.

Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid; deze bepaling laat evenwel een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublin-verhoor bijgebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep doet op de in artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2. van de Dublin II Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij.

Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep doet op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 3.2 van de Dublin II Verordening duidelijk dat verzoeker aangegeven heeft geen vrees te hebben ten overstaan van de Franse autoriteiten, geen familie te hebben in België en dat voorts zijn gezondheidstoestand normaal is:

“Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Franse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Franse instanties die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij verklaarde dat hij wel familie heeft in Duitsland maar er geen contact mee heeft. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen problemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.”

3.3.6. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van “de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen”.

Hij legt uit dat: *“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. “De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.”*

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven.

Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd volgens vaste rechtspraak:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (11. R.v;St., 7 december 2001, nr. 101.624).”

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat:

“Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan. Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd,”

In casu, zo stelt verzoeker heeft de bestreden beslissing zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die haaks op de materiële motiveringsplicht staan; het is duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker antwoordt op de motivering in de bestreden beslissing dat *“er moet worden opgemerkt dat de Franse instanties met hun akkoord van 24 mei 2011 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 16.1 wat betekent dat zijn op 27 april 2010 in België ingediende asielaanvraag door Frankrijk wordt overgenomen”* dat de Franse instanties in huidig dossier niet alle informatie gekregen hebben, bijvoorbeeld over zijn verblijf van meer dan drie maanden in Kosovo.

Verzoeker laat gelden dat het beginsel van behoorlijk bestuur verweerder verplicht alle relevante informatie, meer bepaald zijn verblijf van meer dan drie maanden in Kosovo, ter kennis te brengen van de Franse instanties wat volgens hem niet is gebeurd zodat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

3.3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve prima facie niet aangetoond.

3.3.8 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.9. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing genomen heeft op basis van de juiste feitelijke gegevens zoals weergegeven in de motivering van de bestreden beslissing, en die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dewelke *“op zich”* overigens niet betwist worden door verzoeker.

Gelet op het feit dat verzoeker de kans kreeg om de nodige bewijsstukken voor te leggen bij zijn tweede Dublin-verhoor op 26 mei 2011 nadat hij reeds op 4 mei 2011 was gehoord, dient tevens besloten te worden dat het niet kennelijk onredelijk is dat het bestuur dan overging tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft de tijd en de mogelijkheid gehad om alle relevante stukken bij te brengen, iets waar hij (zie hoger sub 3.3.3.) toe gehouden is.

Op basis van het administratief dossier besliste Frankrijk overigens op 24 mei 2011 om in te stemmen met de vraag naar de overname van verzoeker.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de rechtsregels die hij aanvoert.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een één juni tweeduizend en elf door:

Dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. BONTE